

Till Gnistan,

I mitt arbete är det narrativa navet som allt kretsar kring och det är med stygn jag berättar.

Små stygn, sida vid sida, upp och ner. Man kan laga med stygn, människor kan man sy ihop. Man kan foga samman med stygn, främmande fragment kan fästas så hårt vid varandra att det krävs våld för att få dem isär. Kedjestygn är mitt bästa stygn.

I min bildvärld befinner jag mig mitt i det tillsynes vardagliga. För där jag är, där är också mitt arbete. Jag försöker se det alldagliga med häpnad och är en notorisk samlare – av ord, minnen, överhörda samtal, brottstycken från det alltid påslagna p1, människoöden, en tall som krokmat av vinden och en sorgsen färg på havet. Det stora och det lilla, allt och inget. Det lilla som kan bli det allra största, det stora som kan sluta som ingenting. Det är en oändligt stor och mycket oregerlig samling och för att hålla den under kontroll är det en absolut nödvändighet att sy fast detta sammelsurium, på ärvda lakan, stygn för stygn.

Det går långsamt, men jag tror att det går framåt.

Ögonblicket precis efter att någonting här hänt, eller strax innan något ska hända – där tycker jag om att befinna mig. Mina bilder är som noveller tänker jag, eller scener ur en film utan slut. De som spelar huvudrollerna i mitt universum drömmer stora drömmar, de vill oändligt mycket och längtar så att det knakar. De letar, men de vet inte efter vad. Bland trädstammar, ärvda möbler och ouppackade ikea-kassar står de och stirrar. Ibland har de klätt ut sig, ibland klätt upp sig, i ovanliga fall har de lyckats ta sig iväg. En liten bit, på vägen mot något det tror kan vara det de letar efter. Kanske är det en plats, att kalla hemma. Kanske för att jag själv alltid har längtat hem.

Mitt i skogen finns ett vardagsrum och det är jag som har byggt det. Av lakan och trådar i bomull bygger jag dessa vilsnas värld och inreder den med saker som är bra att ha – kanelbullar, adventsljusstakar, flytvästar, en grill, en hatt och ett par stiliga skor. Jag ordnar platser där de kan bo, dörrar de kan öppna och djur som dom kan ha som sällskap. Jag når upp allt på väggen i ateljén, pusslar runt, syr fast, sprättar bort och sen flyttar jag vidare in i nästa bild.

Jag ger dem ett rep, att hålla sig fast i och surra sig med när allt gungar, ett rep som kan fånga det där de jagar efter, ett rep som kan leda dem vidare och om de kommer fram kan de förtöja sig själva hårt och ordentligt med rejäla knutar. Då sitter de fast.

Jag bygger farkoster. Flygplan, båtar, lädbilar, en flotte, en flytande flamingo. För att det finns en fortsättning utanför mina bildrum, och jag vet att man kan ta sig dit.

Jag tycker om hur ett rött litet flygplan kan sväva från en historiebok och in i mitt arbete, först in i en bild sedan vidare in i en annan. Hur berättelsen kan ta avstamp i det där planet, dess pilot och ödet de gick till mötes – för att sedan genom mitt huvud fortsätta iväg i en helt ny riktning.

Kanske rakt ner i ett hål, för det finns många hål i min värld. Vissa har jag grävt själv, andra har funnits med så länge jag kan minnas, en del har jag sett på TV och några har jag med nöd och näppe lyckats balansera förbi men sedan sparat i min samling.

Ett hål - en öppning till något okänt, en väg ut och en början på något nytt. Som en påminnelse om allt det som plötsligt kan välla in över en när man minst anar det och att marken vi står på en dag kommer att rämna.

Människorna i min bildvärld söker efter något. Det gör även jag. Det finns så mycket jag inte förstår och jag använder dem, nålen och trådarna för att försöka finna svar.

Det går långsamt, men jag tror att det går framåt.

Konstnären Bror Hjort skrev en gång: *Det gäller att göra en bild, ett minnesmärke över livet. Det är livet vi älskar, det outgrundliga, skrämmande och fasansfulla med dock underbara och det är dess hemlighet vi söker.*

Tack.